

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 120/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. S., S., a M. G., S., zastúpených advokátom Mgr. T. A., S., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C/238/1999 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. S. a M. G. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2012 doručená sťažnosť V. S. a M. G. (ďalej len „sťažovateľky“), v ktorej namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C/238/1999 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľky v sťažnosti okrem iného uviedli, že okresným súdom „v konaní vedenom pod spisovou značkou 2 C/238/1999 bolo vedené občianske súdne konanie o ochranu osobnosti, kde sťažovateľky vystupovali ako navrhovateľky.

... konanie skončilo vydaním Uznesenia zo dňa 16. decembra 2010 sp. zn. 2 C/238/1999-143, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15. februára 2011.

Sťažovateľky sa v predmetnom súdnom konaní domáhali ochrany osobnosti zomrelého P. S., ako aj zaplataenia nemajetkovej ujmy vyjadrenej finančnými prostriedkami.“.

Ďalej sťažovateľky uviedli, že okresný súd „túto právnu vec právoplatne skončil až po 12-tich rokoch od doručenia žalobného návrhu, teda po niekoľkoročných prieťahoch v súdnom konaní.

Počas tejto dlhej doby, súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nepostupoval tak, aby mohlo byť toto konanie čo najrýchlejšie skončené, pričom sa nevysporiadal s vykonaním dokazovania, ktoré vykonal nedostatočne, a preto nemohol spoľahlivo vychádzať zo zisteného skutkového stavu, ktorý potom nesprávne právne posúdil.

Následkom nedostatočného vykonania dokazovania bolo vydanie Rozsudku zo dňa 8. februára 2001, na základe ktorého súd návrh zamietol a rozhodol o trovách konania.“.

Sťažovateľky sú toho názoru, že „takýmto skutkovo a právne predčasným vydaním rozhodnutia vo veci samej, porušil súd prvého stupňa právo sťažovateľiek na súdnu a inú právnu ochranu, garantovanú Ústavou a právo na spravodlivé súdne konanie, garantované Dohovorom.

Tieto skutočnosti potvrdil aj odvolací súd, ktorý napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a teda vyhovel tak podanému odvolaniu sťažovateľiek.

Súd prvého stupňa nebol po vrátení veci schopný rozhodnúť vo veci v súlade so zaručeným právom na spravodlivý proces bez prieťahov.“.

Na poslednom pojednávaní uskutočnenom na okresnom súde 16. decembra 2010 zobrali sťažovateľky žalobný návrh späť a žiadali, aby súd konanie zastavil.

Ako uvádzajú sťažovateľky, toto ich rozhodnutie „*bolo realizované pod veľkým psychickým tlakom, strachom, ako zase rozhodne súd prvého stupňa, ako aj obavami nad všetkými prípadnými požiadavkami odporcu, v prípade jeho úspechu vo veci.*

Predmetné súdne konanie – tak citlivé vo svojom predmete konania, stálo sťažovateľky veľa energie, veľa síl, obidve sťažovateľky už boli po toľkých rokoch prietáhov v konaní vyčerpané, pričom tieto skutočnosti boli hlavnými dôvodmi, prečo nakoniec rezignovali.

Sťažovateľky museli počas tohto súdneho konania čeliť rôznym slovným atakom a verbálnym útokom zo strany odporcu, ktorý im hovoril, že aj tak nebudú v tomto spore úspešné, pričom tieto narážky museli znášať dlhoročne, pretože súd prvého stupňa nebol schopný rozhodnúť v súlade s právom na spravodlivý proces bez prietáhov a v súlade s právom na súdnu a inú právnu ochranu.

Sťažovateľky tieto slovné narážky zo strany odporcu veľmi ťažko znášali, veľmi ťažko sa s týmito skutočnosťami vyrovnávali, aj napriek tomu, že vedeli, že podaná žaloba je v celom rozsahu dôvodná.“.

Skutočnosť, že súd prvého stupňa za obdobie 12 rokov právoplatne nerozhodol, pociťovali sťažovateľky ako dlhoročný a pretrvávajúci stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádzali.

Sťažovateľky na základe uvedeného žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateliek V. S. a M. G. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, postupom Okresného súdu v Kežmarku, v konaní vedenom pod spisovou značkou 2 C/238/1999, porušené bolo.

2. Sťažovateľkám V. S. a M. G. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000,- € /slovom: dvadsaťtisíc eur/, a to každej z nich, ktoré je Okresný súd v Kežmarku povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, a to na účet právneho zástupcu sťažovateľiek.

3. Okresný súd v Kežmarku je povinný uhradiť sťažovateľkám trovy právneho zastúpenia, a to v lehote do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľiek.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľky namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C/238/1999, ktoré, ako uvádzajú v sťažnosti, právoplatne skončilo 15. februára 2011, pričom túto informáciu si overil ústavný súd aj na okresnom súde.

Sťažovateľky doručili 4. apríla 2012 ústavnému súde sťažnosť, ktorá smerovala proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C/238/1999, ktoré bolo právoplatne skončené 15. februára 2011, t. j. podali ju zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľiek z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľiek uvedenými v sťažnosti nezaoberal ani ich nevyzýval na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia pre advokáta na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (keďže predložené splnomocnenie malo všeobecný charakter a nebolo v ňom uvedené v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2012